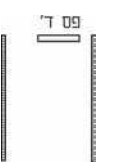
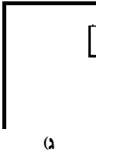

(6) ויש גורסי' דרומית מערבית, (5)

(1) ברין טקף: ומשהו,

הגהות הב"ה

(6) גמ' אמר רב וכן לשבת: (3) שם גופא אמר רבא: (4) יש"ד ד"ה אמר רבא וכו' דה"ל כאלו כל הדופין: (5) ד"ה וכן לשבת וכו' ומוליא הימנה לביטוי. י"ב ויהי שמעטלל כה יומר מצארכי כמו ה"ה בסמוך ד"ה מאי לאו: (6) ד"ה מאי לאו אפילו וכו' אלא בארבע: (1) תו"כ ד"ה עשה וכו' צפחות מג' סמוך לדופן כ"ל ומינה ליה ממק: (2) ד"ה שלא יתא דבני מחמתו כסבן הס"י:

גליון הש"ס

גמ' כנגד ראש תור. מלשון המשנה כלאי' פ"ב מ"י: שם שתיק רב. טען זה ביה דף ו ע"א ודף לו ע"ב צ"ק דף ו ע"א ב"מ דף פט ע"ב:

הגהות הגר"א

[א] ל"ג שוק [כ] שמשו מפיו. ולא מנאל כביי ולאו גושפנקי דמריה חמיס ע"י:

רבינו חננאל

ויעמידנו כנגד ראש תור, כלומר בראש הזווית ממול זה וזה. כדגרסינן בתחלת המוכר את הבית בענין מצר לו מצר אחד ארוך ומצר אחד קצר. אמר רב לא קנה אלא כנגד ורב אסי לרב ויקנה כנגד ראש תור, שתיק רב. וזו ראייה למה שאמרו. ואסיק' ומעמידו כנגד היוצא, שהוא כנגד קנה הדופן הי"א. להראות כי הוא פתח הסוכה. סוכה

סוכה פרק ראשון סוכה

ויעמידנו כנגד ראש תור. (ראש שורה) צמק'וע (6) צפונית מערבית צאלכסון או מזרחית דרומית כשהמחילות מערבית צפונית דנראה גוטה לבי מחילות ומיחו כארבע מחילות. ראש תור הוא תלם מענה של סוף עדה שהתלמים כלים והולכין צאלכסון זה ארוך מזה מעט: טפח שוקק.

ויעמידנו כנגד ראש תור שתיק רב איתמר נמי אמר שמואל משמיה דלוי מעמידו כנגד היוצא וכן מורין בי מדרשא מעמידו כנגד היוצא רבי סימון ואיתימא רבי יהושע בן לוי אמר עושה לו טפח שוחק ומעמידו בפחות משלשה טפחים סמוך לדופן וכל פחות יהודה סוכה העשויה כמבוי כשרה ואותו טפח מעמידו לכל רוח שירצה רבי סימון ואיתימא ר' יהושע בן לוי אמר עושה לו פס ארבעה ומשהו ומעמידו בפחות משלשה סמוך לדופן וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי ומאי שנא התם דקאמרת בעיא טפח שוחק ומאי שנא הכא דקאמרת בעיא פס ארבעה התם דאיכא שתי דפנות כהלכתן סגי ליה בטפח שוחק הכא דליכא שתי דפנות אי איכא פס ארבעה אין אי לא לא אמר רבא ואינה נותרת אלא בצורת הפתח איכא דאמרי אמר רבא ונתרת נמי בצורת הפתח איכא רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקא עביד טפח [א] שוחק וקא עביד צורת הפתח א"ל לא סבר מר להא דרבא דאמר רבא ונתרת נמי בצורת הפתח א"ל אנא כאידך לישנא דרבא סבירא לי דאמר רבא וצריכא נמי צורת הפתח: שתים כהלכתן כו': אמר (6) רבא יוכן לשבת מגו דהויא דופן לענין סוכה הויא דופן לענין שבת איתיביה אביי ומי אמרינן מגו והתניא דופן סוכה כדופן שבת ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים ויתירה שבת על סוכה שהשבת אינה נותרת אלא בעומד מרובה על הפרוץ ימה שאין בין בסוכה מאי לאו יתירה שבת דסוכה אסוכה ולא אמרינן מגו לא יתירה שבת דעלמא על שבת דסוכה אי הכי ליתני נמי יתירה סוכה דעלמא אסוכה דשבת דאילו ואלו סוכה דשבת לא יאילו סוכה דשבת לא בעיא טפח שוחק סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי כשר הוא לא אצמריכא ליה השתא מקילתא לחמירתא אמרינן מחמירתא לקילתא לא כל שכן גופא אמר (6) רבא

מה א מ"י פ"ד מטל' סוכה הלכה ב טו"ע: א"ח ס"י תלל טעף ב: מו ב מ"י שם הלכה ג טו"ע שם טעף ג: מו ג מ"י שם הלכה ב טו"ע שם טעף ב: מה ד מ"י שם הלכה י טור שם: מה ה מ"י שם הלכה יב טור ש"ע שם טעף ה:

ויעמידנו כנגד ראש תור. אע"ג דלכיוצא בזה אמר פ' קמא דעירובין (דף ק"י:) אחי אוריא דהאי גיסא ודהאי גיסא ומצטל ליה גבי והרמז מעשר אמות וגבי עור העסקא הכא דטפח מחילה דלורייתא והלכתא גמירי לה לא אחי אוריא ומצטל לה: עושה לו טפח שוחק. קנה צפחות מג' סמוך (1) (ליה) לדופן לא יועיל ליחשב כטפח מחמת צדוד דהא לכך צעי טפח שוחק כדי שיהא דופן זה רחב ארבעה טפחים כדפירש בקונטרס כדי שיהא רוב דופן דשיעורו צבעה טפחים ומשהו ועוד דקנה מצטל ליה אוריא:

ואינה ניתרת אלא בצורת פתח. פירוש אלא אם כן עשאו לאותו טפח זורת הפתח על פני כל הדופן כולו כיצד קנה של חצי טפח אלא היוצא וקנה חצי טפח צמק'וע שכנגדו וקנה על גביהם דהוא ליה כאילו כל הדופן סמוס דלע"ג דפ' קמא דעירובין (דף י"א:) לא יחיבין שיעורא לקנה של זורת פתח אלא אפילו קנה משהו מכאן וקנה משהו מכאן וקנה על גביהם אלא שתהא צריאה כדי לעמוד צה דלת ואפילו דלת של קטין גבי סוכה החמירו דצעינן מחילות הניכרות: שלא יחא בין קנה לחברו שלשה טפחים. אין זה כו' יאשיה דצמק'וע דצעי מחילות (1) כסבן ללמו מרובה מחמתו:

שהשבת אינה ניתרת אלא בעומד מרובה על הפרוץ. משמע הא כפרוך אסור והוי מלי לנקשווי מהכל לרבי פפא דאמר פ"ק דעירובין (דף טו:) פרוץ כעומד מותר וצלאו הכי איתומז התם אף על גז דהלכתא כוותיה כדאמרינן התם משום דדייקינן מתניתין כוותיה כדאמר התם ולי גרסינן כהא שהשבת אינה ניתרת צפרוך מרובה על העומד אחי שפיר: סיכך

והוא דאמר רבא ונתרת נמי בצורת הפתח א"ל אנא כאידך לישנא דרבא סבירא לי דאמר רבא וצריכא נמי צורת הפתח: שתים כהלכתן כו': אמר (6) רבא יוכן לשבת מגו דהויא דופן לענין סוכה הויא דופן לענין שבת איתיביה אביי ומי אמרינן מגו והתניא דופן סוכה כדופן שבת ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים ויתירה שבת על סוכה שהשבת אינה נותרת אלא בעומד מרובה על הפרוץ ימה שאין בין בסוכה מאי לאו יתירה שבת דסוכה אסוכה ולא אמרינן מגו לא יתירה שבת דעלמא על שבת דסוכה אי הכי ליתני נמי יתירה סוכה דעלמא אסוכה דשבת דאילו ואלו סוכה דשבת לא יאילו סוכה דשבת לא בעיא טפח שוחק סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי כשר הוא לא אצמריכא ליה השתא מקילתא לחמירתא אמרינן מחמירתא לקילתא לא כל שכן גופא אמר (6) רבא

האי: וכן לשבת. אע"פ שצריך לשבת שלש מחילות ליעשות רשות היחיד שבת של סוכות מותר לסמוך על מחילות הסוכה אם עשה צרה"ר סמוך לפתחו סוכה דאין בה אלא שמים כהלכתן ושלישית אפילו טפח מכניס ומוליא הימנה לביטוי (1). ואע"ג דצשאר צבמות לא מישתרי אי נמי צשאר מחילות שאינן של סוכה לא מישתרו כהכי לשבת דסוכה שריא דמיגו דהוא טפח אגמריה רחמנא למשה צמחילות סוכה דליהוי ליה דופן שלימה לסוכה הוי דופן נמי צצבת דסוכה לענין צצבת: דופן סוכה דדופן צצבת. כל יכדי דפנות שהמירו חכמים לשבת כגון מחילה של שתי צבל ערב כדאמר צעירובין (דף טו:) מקיפין צקנים וצלבד שלא יהא צין קנה לחצירו שלשה טפחים ואע"פ שרצב קנה אינו אלא מלל ארבע ויש צין קנה לקנה שלשה טפחים חסר משהו ואיכא פרוץ מרובה על העומד שפיר דמי דאמרינן לצוד והוא ליה כולו עומד או של ערב צבל שמי דבתן התם (שם) מקיפין שלשה חצלים הוי היקף נמי לדופן סוכה וצלבד שיהא זכיר שלא יהא צין קנה לחצירו שלשה טפחים כשהוא מקיף כי הכי דאמר לענין שבת דאם כן נפיק ליה מתורת לצוד ודווקא צמקומות הרבה דהוי ליה פרוץ מרובה על העומד אצל מקום אחד או שני מקומות הוו להו כפתחים: שהשבת אינה נותרת. אם יש צה פתחים הרבה שאין בהם זורת הפתח ורבים על העומד ומצטלי ליה לעומד: מה שאין כן בסוכה. דסגי ליה צצמים כהלכתן ושלישית אפילו טפח ואפילו היו לה פתחים צצמתי הדפנות אחד או שנים כדי מנטרפת להו צצדי שמים הפרוצות הוה ליה פרוץ מרובה שריא: מאי לאו. אפילו צצצבת צצמתן החג קאמר דלא מישתריא לטלטולי והכי קאמר יתירה הלכות טלטול צצבת דסוכה אהלכות הכשר סוכה לאכול ולישן ולצאת ידי חובת סוכה דלענין מייפק ידי חובתו נפיק וצלבד שלא יטלטל בה אלא (2) ארבעה ולא יכניס מתוכה לביטוי: לא. הכי קאמר יתירה הלכות טלטול צצבת דסוכה דלעלמא אינה נותרת אלא בעומד מרובה דליכא למימר צה מיגו וצצבת דסוכה נותרת משום מיגו: ואי צצבת דלעלמא קאמר אצל שבת דסוכה אהלכות הכשר סוכה שוין משום מיגו וצצבת דסוכה דלעלמא דחול אהלכות הכשר סוכה דצצבת: ואילו שבת דצצבת. אם עשויה כמבוי שתי דפנותיה זו כנגד זו סגי לה צצמתי זקוף אלא היוצא אע"ג דאין רחבו טפח דמיגו דהוי דופן לשבת הוי נמי דופן לסוכה דהא מר משום דאית ליה מיגו אמר הכי לדיך דאמרת לחי משום מחילה והזורק למבוי מפולש שיש לו לחי חייב אלמלא מדאורייתא מחילה היא ומתוכו לרשות היחיד נהי דמדרבנן אסור מדאורייתא מיהא מותר דהא מר משום דאית ליה מיגו אמר הכי: סיכך על גבי מבוי מפולש שיש לו לחי כשרה. צצצבת ולא צחול דמיגו דהוי דופן לשבת למתוי רשות היחיד הוי דופן לענין סוכה: הוה לא איצטריך ליה. לאשמעינן דיתירה סוכה דלעלמא אסוכה דצצבת משום דמרישא שמעינן ליה: דהשסא מקילתא לחמירתא אמר מיגו. מיגו דהוי דופן לסוכה דקילתא הוי דופן לשבת דחמירא: מחמירתא לקילתא מיצעיא. דמבוי שיש לו לחי זקוף דכשר לסוכה צצצבת: פסי

רבינו חננאל (המשך) העשויה כמבוי מפולש, רב יהודה אמר אותו הטפח מעמידו לכל רוח שירצה, ר' יהושע בן לוי אמר עושה לה פס ארבעה ומשהו ומעמידו בפחות מג' סמוך לדופן, דכל פחות מג' סמוך לדופן כלבוד דמי, דכיון דלית בה שתי דפנות דבוקות זו בזו לא סגי לה הדופן השלישית בטפח אלא כפס ד' ומשהו דרוק מן הדופן ג' חסר משהו, הכל ז' טפחים והן משך סוכה קנה ונכשרת הסוכה בכך. אמר רבא ונתרת איה נותרת הסוכה בענין הזה אלא בצורת הפתח, דלא חיישינן לטפח אם ישנו ואם אינו. איכא דאמרי אמר רבא ונתרת נמי בצורת הפתח, או טפח או צורת הפתח. איכא דאמרי אמר רבא וצריכא נמי צורת הפתח, אע"פ שיש שם טפח [בעינין] צורת הפתח. וכן הלכה, והא רב כהנא עבד בה ועבדא הכי. שתים כהלכתן ועלישית אפילו טפח. אמר רבא וכן לשבת, מיגו דהויא מחילה לסוכה הויא נמי ומותבי לשבת. ומותיב עלה אביי מהא, דופן סוכה כדופן שבת, כדתנן מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו ג' טפחים. יתירה שבת על הסוכה שהשבת אינה ניתרת אלא בעומד מרובה על הפרוץ, כדאמרינן בעירובין באחרית פרק ראשון תניא כל שהוא ארבעה ומאריבעה ועד ד' אמות ועד עשר אמות, צריך שלא יהא פרוץ בין זה לזה כמלואו שלא יהא פרוץ כעומד, ואם היה פרוץ כעומד כנגד עומד מותר כנגד פרוץ אסור, ואם היה עומד מרובה על הפרוץ אף כנגד הפרוץ נמי מותר. מה שאין כן בסוכה שטפח ברופן סוכה או פס ד', מתיר (כמו) [בנגדן] הפרוץ. מאי לאו יתירה שבת דסוכה אסוכה, ולא אמרינן מיגו דהויא דופן לסוכה הויא נמי לשבת. [ורחינן מאין מה שאין כן, בשבת דעלמא. ואקשינן עליה אי הכי ניתני נמי יתירה סוכה דעלמא, דאילו סוכה דעלמא לא סגי לה בלתי כל שהו עד שיהא כטפח, ואילו שבת דעלמא סגי לה בלתי כל שהו, כדתנן לחיים שאמרו גובתו עשה טפחים ורחב ועביין כל שהו, ואת הוא דאמרת סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי כשר דחייב רבא הא לא אצטריך למיתנא, השתא דופן סוכה הויא קילתא הויא דופן לשבת החמורה, מידי דאיתיה דופן לשבת החמורה לא כל שכן דהוי דופן לסוכה [תקלה].

